

hogy hazatérve Erdélybe, visszaszerezhesse vagyonuk maradékát, végigdolgozva azt az évtizedet is, amíg végre legalább a polgári per kezdetéig eljuthatott.

Éppen az elmúlt napok különös eseményeiről, a szinte-balesetéről mesélt, hogy majdnem a járdán ütötte el egy motoros, meg arról is, hogy nagyszülei visszaszerzett lakása előtt, egy esti sétájukon, ha nem rántja el a kutyája, agyonüti egy a tetőről lezuhanó faldarab.

– Cudar egy ellenséget szereztlél magadnak ezzel a perrel, Turandot. Szomszédok voltunk, ismerem gyermekkorra óta azt a gazembert. Amolyan mindenre képes embereknek tartották szüleim az egész családot – mondta a társaság legszófukarabb tagja. – Vigyázz magadra. Ha meghalsz, eltűnsz, vége a pernek.

Nem csak ő, de a társaság is várta a jogerős ítéletet, azt a tárgyalási napot, amelynek estéjén kerti mulatságot rendeznek a visszaszerzett telepen. Éppen az új fejleményekről, az alperes kihátráló tanúiról beszélgettek, amikor az a váratlan esemény, a tragédia megtörtént.

Két átlagos kinézetű ember lépett a kocsmába, a járvány miatt nem volt feltűnő, hogy maszkot viselnek.

Az egyik az ajtónál maradt, a másik Turandot úrhoz lépett, arcába markolt, s egyetlen villanással a gerincéig vágta át a nyakát.

Az öttusaedző éppen azon gondolkozott, arról akart beszélni, hogy soha sem fogjuk megtudni, hány gyilkosságnak, nyomtalan eltűnésnek lett az okozója a későn és bizonyíthatóan rosszul végrehajtott visszaszolgáltatás.

– Mert ez a retrocsdáré, ahogy románul hívják – kezdte volna a mondatot, amikor arcát, felsőtestét ellepte Turandot sugárban fröccsenő vére.

Vidéki Bianka

Inoperábilis

Az ágyneműt is át kell húzni, figyelmeztet anya, amíg a pelenkáját cserélem. Majd ha megjöttem a boltból. Éppen a tapaszt szedem le a jobb oldaláról, két ujjammal ellentartok a bőrnek, hogy ne fájjon, de így is felszisszen, meg van áldva velem, nem tudok vigyázni, ráadásul most még itt van ez a bolt-ügy is. Már megint elmész itthonról!

Nem érek rá válaszolni, a régi tapaszt simítom a csuklóm belsejére. Magamban elszámolok tízig, mielőtt levenném. A számok között egyre hosszabb szüneteket tartok. Elmegyek egészen húszig. Huszonötig. A betegtájékoztató szerint a tapaszt véletlen átragadása másik személyre súlyos mellékhatásokat okozhat. Lassú, felületes légzést, akár halált is. Próbálok elképzelni a lassú, felületes légzést. Próbálok elképzelni a halált.

Mit piszmogsz annyit, jön a hang a párnából, már tartja a hátát az új tapasztnak, az orvosok szerint ez lehetetlen, én meg higgyem el, másodpercek is számítanak. Iskola után kellett volna elintézned a vásárlást! Mintha nem rohantam volna haza a Filep doktort beengedni.

Anya szerint egy egészséges, fiatal lánynak kilenc perc tőlünk eljutni a boltba. Legyen tíz perc az út visszafelé. Ha az ember listával készül, akkor tíz-tizenegy perc

alatt végez, sorban állással legrosszabb esetben tizenhat. Harmincöt perced van, számolja az ujjain. Egyébként az a szemét Roland hazaért már?

Minden férfi szemétláda, de a legnagyobb szemét Rolibá, mert ő megmenthette volna anyát, ha néhány évvel korábban találkozna, nem akkor, amikor anya már rászokott a kevertre. De azokban az időkben Rolibá még Miskolcon csajozott, azt se tudta, hogy mi a világunk vagyunk.

Nem, még nem ért haza.

Ha anyának rossz napja van, fel kell mondanom az osztálynévsort. Csak a fiúkat. Albrecht, Czuczor, Csemő, Hadfi, Horváth, Ijjas, Kadocsi, Marjanek. Az melyik is, állít meg. A kövér, a postás fia. Jó, nyugszik meg. Csak a jóképű gazdagoktól félt. A mi osztályunkban nincsenek se jóképűek, se gazdagok. Erre ügyelek.

Harmincöt perc, nem több, kiabál ki utánam az előszobába. Jó, jó. Szűz vagy még egyáltalán, ér utol a hangja a küszöbön. Már miért ne lennék szűz, Mama, kérdezek vissza magamban, és becsukom az ajtót.

A boltban külön polc van a parfümöknek. Ma a férfiakét próbálom ki, az aprított fa és moha illatút, a fahéjas gréprútosat, és azt, amelyik olyan, mint egy balatoni éjszaka.

Mikor hazaérek, Rolibá ott ül anya lábánál, a melyik ribancodnál voltál ennyi ideignél tartanak, Rolibá meg a szokásosat feleli. Szép sorban mindegyiknél, de utána egyből jöttem haza hozzád, Pufikám. Ahelyett, hogy az arcába mondaná, hogy olcsó pelenkáért ment ki a kínaira.

És neked mi tartott ilyen sokáig? Pár napja már fel kell könyökölnie, hogy megnézhesse az éjjeliszekrényen az ébresztőórát. Ugye nem valami fiúval beszélgettél? Vonogatom a vállam, és ha igen? Szép paprikákat válogattam a lecsóhoz, mondom végül. Elégedetten dől vissza a párnára, amíg volt étvágya, a tojásos lecsó volt a kedvence.

Mire az ágyhúzással végzek, Rolibá már aprítja a hagymát. Elindítok egy mosást, aztán felkarikázom a zöldpaprikát. Egy-két csumát is hagyj benne, úgy finomabb! Perceg a szalonna, a paradicsom hámozása közben néha kavarr egyet rajta. A tarkójához beszélek. Volt a Filep doktor. Új tapaszt írt fel anyának. Erősebbet. Drágábbat.

Rolibá elkáromkodja magát, ebben az országban a szenvedést is megvámolják, már régen el kellett volna húznunk innen, minden könnyebb volna, még a halál is.

Nem említem, de Filep doktor azt mondta, hogy anyának hospice-ellátást kéne keresnünk. Megvárta, míg az előszobába érünk, akkor hozta fel. Nem hiszem, hogy maradhatnék a nevelőapámmal, válaszoltam neki. Intézetbe meg inkább nem mennék.

Filep doktor megállt a nyitott ajtóban, kezét a vállamra tette. Biztos vagy benne, hogy bírni fogjátok? Mi mindent kibírunk, suttogtam, és leráztam magamról a tenyerét. Örültem, hogy kinn van a lakásból, nem értem, miért, mert amúgy jó fej, ő volt az egyetlen, aki mindent őszintén elmagyarázott, a cirrózist, a hepatocellularis carcinomát, meg hogy az inoperábilis tulajdonképpen azt jelenti, menthetetlen.

A tojásokat sorban a lábamba ütöm, közben Rolibá is beletörődik a drágább tapaszba. Majd átmegyek a Bodóékhoz bekötni az új csillárjukat. De akkor holnap neked kell elhoznod a tápszerét.

Fakanállal a kezében áll a tűzhely előtt, és a borostáját vakarássza. Na és holnap mit főzzünk? Egy jó paprikás krumplit? Vagy káposztás kockát? Nem lehetne valami egészségesebbet, fintorgok, tonhalas salátát vagy csirkését? Rolibá ciceg, a saláta kecskéknek való, nem fejlődésben lévő férfiaknak és fogpiszkalábú kiscsajoknak.

Beviszem anya vacsoráját, engem senki sem szeret, sírja el magát, amikor meglát. Nem kapsz inni, csak vizet! Rühellem, ha sír. Kétszer annyi ideig tart minden, folyton kiesik a szájából a falat. Mondom, hogy engem senki se szeret, motyogja, de engedelmesen nyitja és csukja a száját. Csigalassúsággal mozog a kanál a tányér és a szája között, fel-le, fel-le. Igyekezz légy szíves, tanulnom kéne, és előtte még le is akarok zuhanyozni!

Türelmetlenül dörgölöm magam a tus alatt a szappannal. Lelassulok, amikor a combom belső feléhez érek, a bársonyos részhez. Két ujjal, elnyújtott körökben oszlatom el a habot. Egyszerre eszembe jut anya bőre, olyan a tapintása, mint a régi papíroknak, amit a Vári hozott be a nyílt órára, most, hogy visszagondolok rá, a színük is egyre jobban hasonlít.

Kijövök a fürdőből, anya megint sír. Nincs, aki szeressen engem, ismétlgeti, egyre hangosabban, hogy biztosan meghalljuk. Majd én bemegyek, int Rolibá. Úgyis meg fogja sajnálni, és becsempész neki egy Sopronit. Az üres dobozról meg majd jól elfelejtkeznek.

Előveszem a fizikát, harmonikus rezgőmozgás. Időben ismétlődő mozgás két szélső érték között. Amplitúdó, periódusidő, rezgésszám. Efegyenlőminuszdeszeriksz.

A sörtől anya elálmosodik, Rolibá lábujjhegyen óvakodik vissza a konyhába. Megáll fölöttem, két hatalmas tenyere az asztalon közrefogja a fizikakönyvet, nézi ő is a rúgóra akasztott test ábráját.

Tényleg fogpiszka a lábam, Rolibá? Elneveti magát, és felhúz a székről, magához. Gyógyszerszaga van, egész közel hajolok hozzá, a nyakához, ahol a legerősebb. Lassan szívom be a levegőt. Felületesen. Nincs rajtad bugyi, csodálkozok.

A harmonikus rezgőmozgás időben ismétlődő mozgás két szélső érték között, magyarázom Rolibának, míg felültet a konyhaasztalra. Efegyenlőminuszdeszeriksz. Mi? Efegyenlőminuszdeszeriksz. A mozgás fenntartásához szükséges erő. Próbálok a pupillája mögé nézni, miközben hanyatt dőlök az asztalon.

Efegyenlőminuszdeszeriksz, ismétli Rolibá is, fogalmam sincs mi ez, de imádom ezt a szűk kis picusát.

